

Zainteresowanie historią kobiet w RFN po drugiej wojnie światowej ściśle wiązało się z rozwojem feministycznego ruchu społecznego i teorii feministycznej. Sformułowana w związku z tym krytyka nauki objęła między innymi historiografię. Podważono reprezentatywność historii, która uważa się za powszechną a niemal zupełnie pomija lub bagatelizuje wydarzenia, zagadnienia i miejsca istotne dla połowy populacji. Jednak geneza powojennej historii kobiet w RFN związana jest nie tylko z rozwojem feminizmu, ale również z rozwojem historii społecznej. Odejście od prymatu historii politycznej i otwarcie na historię społeczną sprawiło, że tematy interesujące historię kobiet znalazły się w polu widzenia profesjonalnej akademickiej historiografii. To pomogło w znalezieniu podstaw metodologicznych i umożliwiło naukową legitymizację badań, a ponadto dało szansę na stworzenie dla historii kobiecej bazy instytucjonalnej. Z biegiem czasu uznano, że badanie historii kobiet wymaga uwzględnienia również innych aspektów, nakładających się na kwestię płci, jak właśnie podziałów społecznych czy etnicznych, a przede wszystkim ? uwzględnienia relacji z mężczyznami. Płeć postrzega się w badaniach historycznych jako kategorię współkształtującą społeczeństwo na wszystkich poziomach, a co za tym idzie, jako ważną kategorię opisu całego życia społecznego, a nie wyłącznie sytuacji kobiet. Historię płci można bowiem pojmować jako krytyczną postawę poznawczą, opierającą się na założeniu, że w historiografii nie ma ujęć oczywistych.